

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 018184 24 Kž 2
Sarajevo, 23.04.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Jasmine Begić kao predsjednice vijeća, Žane Knežević i Emira Neradina kao članova vijeća, uz učestvovanje Jelene Perišić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.B., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice iz Bihaća i branioca optuženog S.B., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 018184 24 K 2 od 03.09.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.04.2025. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Fikrete Vranjkovina, optuženog S.B. i u odsustvu uredno obaviještenog branioca optuženog, advokata Amira Ezića iz Bosanske Krupe, donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalne tužiteljice iz Bihaća i branioca optuženog S.B. se odbijaju kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 018184 24 K 2 od 03.09.2024. godine, se potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 018184 24 K 2 od 03.09.2024. godine, pod tačkom 1. 1.b), 1.c) i II izreke, optuženi S.B. je oglašen krivim zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ) i uz primjenu odredaba člana 41. stav 1., 42. tačka 2. i člana 43. stav 1. tačka 1. KZ SFRJ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine. Istom presudom primjenom odredbe člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 542,20 KM, kao i da plati paušal sudu u iznosu od 200,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, dok su primjenom odredbe člana 212. stav 3. ZKP FBiH, oštećeni Đ.V. i Đ.F. sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili kantonalna tužiteljica iz Bihaća i branilac optuženog S.B., advokat Amir Ezić iz Bosanske Krupe.

Kantonalna tužiteljica iz Bihaća izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija zbog povrede krivičnog zakona i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda u odnosu na tačku 2. optužnice preinači i u tom dijelu optuženi oglasi krivim za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, a pod tačkom 1. (1b. i 1c.) za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ u vezi sa članom 22. istog Zakona i izrekne jedinstvena kazna u skladu sa zakonom, ili da uvažujući razloge žalbe preinači prvostepenu presudu Kantonalnog suda u Bihaću i optuženom izrekne strožiju kaznu zatvora.

Branilac optuženog S.B., advokat Amir Ezić iz Bosanske Krupe, izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženi na osnovu odredbe člana 299. tačka a) ZKP FBiH oslobodi od optužbe ili da se pobijana presuda u odluci o kazni preinači i optuženom za predmetno krivično djelo izrekne kazna zatvora u trajanju od jedne godine ili u protivnom da se prvostepena presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T01 0 KTRZZ 0037136 25 3 od 27.03.2025. godine, predložila da se žalba branioca optuženog S.B. odbije kao neosnovana, a da se žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća uvaži i pobijana presuda u odnosu na tačku 2. izreke preinači u pogledu pravne kvalifikacije krivičnog djela, te optuženom utvrde veće pojedinačne kazne zatvora za krivična djela počinjena u sticaju i izrekne jedinstvena kazna u dužem trajanju od izrečene.

Na sjednici vijeća pred ovim sudom održanoj u smislu člana 319. stav 3. ZKP FBiH u odsustvu uredno obaviještenog branioca optuženog, federalna tužiteljica je ostala kod navoda i prijedloga iz podneska broj T01 0 KTRZZ 0037136 25 3 od 27.03.2025. godine. Na istoj sjednici vijeća optuženi S.B. izjavio je da prihvata sve navode i prijedloge iz žalbe svog branioca.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, pa je nakon toga odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, branilac optuženog najprije u žalbi prigovara da je izreka pobijane presude nerazumljiva i da ne sadrži subjektivni elemenat, kao bitno obilježje krivičnog djela za koje je optuženi pobijanom presudom oglašen krivim, jer se prema navodima iz žalbe branioca u izreci presude ne navode elementi umišljajnog postupanja optuženog u odnosu na oštećene civile, za koje se tereti da ih je fizički i psihički zlostavljao. Zbog navedenih propusta prvostepenog suda, prema mišljenju branioca, pobijanom presudom je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Međutim, suprotno ovim žalbenim navodima branioca, činjenični opis djela u izreci pobijane presude sadrži činjenice i okolnosti (karakteristične za umišljaj), iz kojih proizlazi sadržaj svijesti i volje optuženog o preduzetim radnjama i posljedicama tih radnji, budući da je optuženi (tačka 1.1.c) tukao zatvorene civile - oštećene Đ.V. i D.H. rukama i nogama obuvenim u vojničke čizme, kojom prilikom je Đ.V. pao na pod, a zatim ga je optuženi nastavio udarati nogama, dok je zatvorenog civila Đ.F. (tačka 2. izreke) tukao preklapnim

kundakom od puške, rukama i nogama na kojima su bile vojničke čizme, udarajući ga po cijelom tijelu, a kada je ustao, udario ga je sa cijevi automatske puške u rebra, te je zajedno sa NN tenkistom (tačka. 1.b izreke) preduzeo saučesničke radnje prema oštećenom civilu Đ.F., tako što je NN tenkist praznom čaurom za tenk udario oštećenog u gornji dio leđa i u predjelu zatioka, od čega je oštećeni izgubio svijest, a kada je došao svijesti optuženi ga je udario više puta nogama na kojima su bile vojničke čizme u predjelu lica, te ga zatim pretučenog bacio na paletu u hali, koje radnje optuženog ukazuju da je optuženi bio svjestan da na taj način nanosi oštećenima fizičke i psihičke patnje i povredu ličnog dostojanstva i da je to i htio.

Slijedom navedenog, izreka pobijane presude nije nerazumljiva, jer sadrži činjenice i okolnosti propisane odredbom člana 300. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, te nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, na koju se ukazuje žalbom branioca optuženog.

Nadalje, osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, branilac optuženog u žalbi navodi da su u pobijanoj presudi izostali razlozi o postojanju uzročno posljedične veze između oružanog sukoba i radnji optuženog za koje je pobijanom presudom oglašen krivim. Zbog takvih propusta, a koji se odnose na odlučne činjenice, prema navodima iz žalbe branioca, pobijanom presudom je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi branioca optuženog ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude (strana 18.) proizlazi da je prvostepeni sud naveo sasvim jasne razloge za zaključak da su radnje optuženog za koje se tereti optužnicom, u uskoj vezi sa oružanim sukobom, budući da je optuženi znao za postojanje oružanog sukoba između Armije Bosne i Hercegovine (Armija R BiH) i pripadnika Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna (NO APZB) na području opštine Cazin, da su područje na kojem se nalazila Tvornica praškastih proizvoda u mjestu Čoralići opština Cazin kontrolisale vojne snage Armije R BiH i da je Armija R BiH imala kontrolu nad zatvorenim licima (pripadnicima vojske APZB ili civilima koji su lišeni slobode na teritoriji pod kontrolom NO APZB), te da su ih čuvali vojni policajci Armije R BiH (sve navedene činjenice se žalbom branioca uopšte ne osporavaju), pri čemu je sud cijenio i činjenicu da je optuženi preduzeo inkriminisane radnje prema oštećenim civilima lišenim slobode na teritoriji pod kontrolom NO APZB, te je izveo zaključak da je optuženi postupao pod okriljem jedne strane u oružanom sukobu tj. Armije R BiH i da je upravo postojanje oružanog sukoba u znatnoj mjeri uticalo na mogućnost optuženog da preduzme te inkriminirane radnje. Dakle, prvostepeni sud je dao jasne razloge da je upravo oružani sukob koji je postojao na području Opštine Cazin, uticao na optuženog kao pripadnika jedne od strana u sukobu (kao pripadnik vojne policije 510. brigade Armije R BiH), da počinu predmetno krivično djelo, odnosno preduzima inkriminisane radnje.

Slijedom navedenog, neprihvatljivi su žalbeni navodi da sud nije naveo razloge o ovoj odlučnoj činjenici i da je time učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Osporavajući presudu zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja branilac optuženog ističe da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio da je optuženi umišljajno poduzimao opisane radnje prema oštećenim civilima kao zaštićenoj grupi koja se nalazila na

strani APZB kao suprotstavljenoj strani, te pogrešno utvrdio da su se oštećeni civili nalazili na strani APZB. Tvrdi da se u presudi ne navode razlozi iz kojih se može zaključiti da oštećeni civili podržavaju ideju APZB, pa da je zbog toga optuženi prema njima poduzimao opisane inkriminisane radnje.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude (strana 17. i 18.) proizlazi da je prvostepeni sud naveo da je u vrijeme preduzimanja inkriminisanih radnji optuženi postupao sa umišljajem jer je bio svjestan postojanja oružanog sukoba između Armije R BiH i NO APZB, te bio svjestan da su u halu tvornice praškastih proizvoda u naselju Čoralići, Općina Cazin u ljeto 1994. godine zatvarani ne samo pripadnici NO APZB, već i civili za koje se smatralo da su pobornici – simpatizeri ideje APZB, a kako to proizlazi iz iskaza svjedoka Đ.V., D.H., Đ.F., A.F., P.E. i Č.M., te je svojim radnjama jasno izrazio volju da zlostavlja i ponizi oštećene, stavljajući im do znanja da su u njegovoj vlasti, tako da su oštećeni u takvoj situaciji strahovali za svoj tjelesni integritet, pa i za vlastiti život. Iz opisanih radnji koje je optuženi preduzeo prema oštećenima Đ.V.u, D.H. i Đ.F., a kako to proizlazi iz njihovih iskaza (optuženi udarao oštećene Đ.V., D.H. i Đ.F. šakama i nogama obuvenim u vojničke čizme po svim dijelovima tijela, te Đ.F. i sa cijevi automatske puške) za koje je oglašen krivim prvostepenom presudom, sud pravilno zaključuje da je optuženi bio svjestan preduzetih radnji prema civilima koji imaju status zaštićenih osoba, koje je podvrgao fizičkom i psihičkom zlostavljanju, nanošenju povrede tjelesnog integriteta, te ličnog dostojanstva, naročito uvredljivim i ponižavajućim postupcima (nalazi utvrđenim da radnje za koje optuženi Begić Safet oglašen krivim imaju karakter nečovječnog postupanja), a što je i htio, te da je postupao sa direktnim umišljajem.

Dakle, takav svoj zaključak o umišljajnom postupanju optuženog prilikom preduzimanja inkriminisanih radnji prema oštećenim civilima sud je zasnovao na analizi izvedenih dokaza, za što je u obrazloženju presude naveo sasvim jasne i određene razloge koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, te se neosnovanim ukazuju suprotni navodi branioca optuženog.

Nadalje, branilac optuženog prvostepenu presudu pobija zbog povrede krivičnog zakona, identičnom tvrdnjom kojom je pobijao prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, navodeći da su iz izreke pobijane presude izostale činjenice i okolnosti iz kojih bi se moglo zaključiti postojanje subjektivnog elementa kao zakonskog obilježja predmetnog krivičnog djela, odnosno da u izreci pobijane presude nije opisan umišljaj optuženog, pa prema mišljenju branioca „izreka presude ne sadrži sve elemente predmetnog krivičnog djela“.

Međutim, kao što je već prethodno odgovoreno, činjenični opis djela u izreci pobijane presude sadrži činjenice i okolnosti (karakteristične za umišljaj), iz kojih proizlazi sadržaj svijesti i volje optuženog o preduzetim radnjama i posljedicama tih radnji kao i prilike u kojima su one poduzete, koje činjenice omogućavaju donošenje zaključka o subjektivnom odnosu optuženog prema djelu, te se neosnovano žalbom ukazuje da „izreka presude ne sadrži sve elemente predmetnog krivičnog djela“.

Kantonalna tužiteljica pobijajući prvostepenu presudu u odnosu na tačku 2. izreke presude u žalbi (u dijelu žalbe koji se odnosi na povredu krivičnog zakona) najprije prigovara da je pogrešan zaključak suda da je oštećeni Đ.F. u kritičnom događaju imao svojstvo civila,

jer je oštećeni u svom iskazu naveo da je prije nego što je zarobljen, bio pripadnik 4. Brigade NO APZB, da se u julu, neposredno prije borbi između pripadnika 5. Korpusa i vojske NO APZB, nalazio u svojoj kući, kada je zarobljen i odveden u Tvornicu praškastih proizvoda u sastavu Agrokomerca.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Naime, prvostepeni sud je cijenio iskaz oštećenog F.Đ. sa glavnog pretresa koji je naveo da je bio pripadnik 4. Brigade NO APZB, da je neposredno prije borbi između pripadnika 5. Korpusa i vojske NO APZB, lišen slobode i odveden iz svoje kuće od strane pripadnika Armije R BiH u Tvornicu praškastih proizvoda u mjestu Čoralići opština Cazin gdje je zatvoren, a u kojoj je optuženi S.B. preduzimao inkriminisane radnje. U vezi sa navedenim, prvostepeni sud je izveo pravilan zaključak (str. 20.), da je oštećeni imao svojstvo civila i da je pripadao zaštićenoj kategoriji osoba prema odredbama člana 3. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine (Konvencija). Naime, članom 3. stav 1. Konvencije, štite se „osobe koje ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe onesposobljene za borbu uslijed bolesti, rana, lišenja slobode ili iz bilo kojeg drugog razloga“. S tim u vezi, prvostepeni sud je imao u vidu da je za utvrđenje da li je oštećeni učestvovao u neprijateljstvima, a time i za utvrđenje svojstva oštećenog kao civila ili ratnog zarobljenika, potrebno uzeti u obzir okolnosti koje su postojale u trenutku počinjenja zločina. Okolnost da je oštećeni po vlastitom iskazu bio pripadnik 4. Brigade NO APZB, ne može se posmatrati izolovano tj. neovisno od okolnosti njegovog lišenja slobode kada je zatvoren u halu Tvornice praškastih proizvoda i posebno okolnosti koje su postojale u vrijeme učinjenja predmetnog krivičnog djela. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je oštećeni prije nego što je lišen slobode bio kod kuće (bez oružja, u civilnoj odjeći), da se predao pripadnicima Armije R BiH, a poslije toga je i zatvoren u hali navedene tvornice, gdje su prema njemu preduzete radnje učinjenja predmetnog krivičnog djela. Slijedom toga, oštećeni u vrijeme lišenja slobode i u vrijeme preduzimanja inkriminiranih radnji optuženog prema njemu, nije imao oružje niti je učestvovao u neprijateljstvima, te je kao civil, uživao zaštitu u skladu sa međunarodnim humanitarnim pravom, odnosno članom 3. stav 1. tačka a) Konvencije. Osim toga, pravilno je prvostepeni sud iz izvedenih dokaza izveo zaključak da optuženi nije znao da je oštećeni „bio pripadnik 4. Brigade NO APZB“, te da je optuženi oštećenog (lišen slobode kod kuće, na teritoriji APZB, bez oružja, bio u civilnoj odjeći) posmatrao kao civila koji je simpatizer NO APZB.

Iz navedenih razloga, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom tužiteljice ukazuje da je sud izveo pogrešan zaključak u pogledu utvrđenog činjeničnog stanja kada je u pitanju status oštećenog F.Đ.

Neosnovano kantonalna tužiteljica prvostepenu presudu pobija i zbog povrede krivičnog zakona, tvrdnjom da je sud u odnosu na tačku 2. izreke presude „pogrešno pravno kvalifikovao krivično djelo“ (zbog pogrešno utvrđenog statusa oštećenog) odnosno da je isto trebao kvalifikovati kao krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika.

Međutim, kao što je već rečeno, prvostepeni sud je pravilno utvrdio da je oštećeni F.Đ. imao status civila, pa je slijedom toga, prvostepeni sud pravilno postupio kada je te radnje optuženog, opisane u izreci presude, pravno kvalifikovao kao krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ

SFRJ, a ne kao Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ. Stoga se suprotni navodi kantonalne tužiteljice ukazuju neosnovanim.

Nadalje, kantonalna tužiteljica i branilac optuženog osporili su pobijanu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji.

Osporavajući odluku o krivičnopravnoj sankciji, kantonalna tužiteljica navodi da je sud propustio kao otežavajuću okolnost cijeliti jačinu zaštićenog dobra i u vezi s tim posljedice koje su nastupile po oštećene (da je po izlasku iz zatočeništva oštećeni Đ.V. dobio epilepsiju i operisao srce), kao i način počinjenja krivičnog djela. Kako tužiteljica za svoju tvrdnju vezano za nastupile posljedice u vezi zdravstvenog stanja oštećenog V.Đ. u žalbi ne iznosi konkretne argumente, odnosno dokaze koji bi potkrijepili njenu tvrdnju, onda se ovaj žalbeni navod usljed paušalnosti nije mogao ispitati.

Kada je u pitanju žalbeni navod tužiteljice da sud nije cijenio okolnosti vezane za način izvršenja krivičnog djela se pokazuju neosnovanim, jer iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud cijenio te okolnosti i to mnogobrojnost radnji izvršenja koje je optuženi preduzeo prema oštećenima (prema oštećenom V.Đ. više puta, te F.Đ. i H. D.) koji su bili zatvoreni u tvornici praškastih proizvoda u mjestu Ćoralići opština Cazin.

Žalbeni navodi tužiteljice da prvostepeni sud nije cijenio kao otežavajuću okolnost da je optuženi imao autoritet nad zatvoreniciima i nad drugim čuvarima, te činjenicu da se umjesto da zaštititi zatvorenike, optuženi odao njihovim zlostavljanju, u sklopu ostalih utvrđenih okolnosti ne ukazuju da je izrečena kazna optuženom preblaga.

Osnovano tužiteljica ukazuje da sud nije mogao cijeliti kao olakšavajuću okolnost „lične i porodične prilike optuženog“, jer nije precizirao koje su to prilike i u čemu se one ogledaju, ali u konkretnom slučaju, i da ih sud nije cijenio, nemaju takav značaj da bi bile od uticaja na pravilnost izrečene krivičnopravne sankcije.

Kada je u pitanju žalbeni navod tužiteljice da sud nije mogao cijeliti kao olakšavajuću okolnost ponašanje optuženog prije počinjenja krivičnog djela su bez osnova. Ovaj sud prije svega podsjeća da se ranija osuđivanost ili neosuđivanost odnosi na postojanje ili nepostojanje osuda za druga krivična djela počinjena prije učinjenja krivičnog djela za koje se sudi i kod odmjeravanja kazne se cijeni u sklopu okolnosti koje se tiču ranijeg života učinioca, a koju okolnost (ranije neosuđivanosti) je cijenio i prvostepeni sud. Osim toga, prvostepeni sud je kao olakšavajuće okolnosti, pored ranije neosuđivanosti, cijenio i okolnosti koje se odnose na ponašanje učinioca nakon učinjenog krivičnog djela za koje mu se sudi (da u tom periodu nije počinio bilo koje krivično djelo), koje u svojoj ukupnosti, kako se navodi, imaju karakter naročito olakšavajućih okolnosti, pa su neprihvatljivi žalbeni navodi tužiteljice da sud nije mogao samo „raniju neosuđivanost“ cijeliti kao naročito olakšavajuću okolnost.

Osporavajući pobijanu presudu zbog odluke o kazni, branilac optuženog navodi da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio okolnost da je od izvršenja predmetnog krivičnog djela, pa do izricanja kazne prošlo preko 30 godina.

Međutim, žalbeni navod branioca da sud nije cijenio protek vremena od izvršenja predmetnog krivičnog djela, pa do izricanja kazne (preko 30 godina), sam po sebi ne može se

cijeniti kao olakšavajuća okolnost u predmetima ratnih zločina, pa ta okolnost nema značaj koji bi bio od uticaja na pravilnost izrečene krivičnopravne sankcije.

Stoga, imajući u vidu olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je na strani optuženog cijenio prvostepeni sud, te našao da olakšavajuće okolnosti (ranija neosuđivanost, te ponašanje optuženog nakon počinjenja krivičnog djela) imaju karakter naročito olakšavajućih okolnosti, i po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je pravilno postupio kada je optuženom primjenom odredbi o ublažavanju kazne, optuženog S.B. osudio na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, koja nije prestrogo niti preblago odmjerena, ista odgovara težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivice optuženog i neophodna je za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH.

Iz svih naprijed iznesenih razloga ovaj sud je, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbe kantonalne tužiteljice i branioca optuženog S.B. odbio kao neosnovane i potvrdio pobijanu presudu.

Zapisničar
Jelena Perišić, s.r.

Predsjednica vijeća
Jasmina Begić, s.r.